

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **M.Z.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem AK v Litoměřicích, Sovova 709/5, PSČ 412 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013, zn. 7872/DS/2013/GL, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 6. 2. 2013, zn. P/3212/2012/OS1/Jad, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. a dle § 125c odst. 1 písm. k), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 25. 10. 2012 ve 20:51 hodin, jako řidič motorového vozidla zn. Lamborghini Gallardo, registrační značky, řídil na 66,0 km dálnice č. D11, ve směru jízdy na Prahu, uvedený automobil, přičemž nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (130 km/h). Silničním rychloměrem POLCAM PC2006,

s platností ověření silničního měřidla k měření rychlosti jízdy do 01.12.2012, mu totiž byla naměřena rychlost jízdy 171 km/h. Při silniční kontrole nepředložil svůj řidičský průkaz.

I. Obsah žaloby

Již její úvod je obecnou disputací se žalovaným ohledně pramenů správního práva, především judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu zakončené tím, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nereflektoval žalobcem prezentovanou judikaturu právě ústavní a správního soudnictví na daný případ, a zcela prý svévolně vybočil z principů spravedlnosti a interpretace práva (viz až po stranu čtvrtou žaloby nahoře). V její další části na straně čtvrté se pak věnuje v obecné rovině otázkám správního uvážení správních orgánů ve správních řízeních. Poté již žalobce až do konce žaloby brojí proti údajným vadám v provedeném důkazním řízení, které podle něho nebylo provedeno zákonem stanoveným způsobem. Žalovanému vytýká, že správní orgán prvního stupně nikdy neprovedl žádný důkaz, tedy jednal zcela v rozporu se zákonem. Problém správního řádu spatřuje v jeho nedůslednosti v používání pojmů. Nerozlišuje totiž, na rozdíl od důkazní nauky, mezi pojmy „důkazní prostředek“, „důkaz“ a „pramen důkazu“. Proto existuje mnohaletá důkazní nauka, která danou terminologii vysvětluje.

V dané věci se jedná o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech, je zde proto žádoucí uplatnit analogii s trestním řádem, včetně doktríny týkající se dokazování. Jak např. uvádí recentní právní nauka Musil, J., Kratochvíl, V., Šámal, P. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo procesní. 3. přepracované a doplněné vydání. Praha : C. H. Beck, 2007, 1216 s., ISBN 978-80-7179-572-8, na straně 375.“ S odkazem na ně pak rozvádí pojmy pramen důkazu, důkazní prostředek a důkaz. V těchto souvislostech žalobce zdůrazňoval, že pouhý soupis jednotlivých pramenů důkazů, bez jejich objektivního zkoumání postupem podle § 51 a násl. správního řádu a hodnocení, včetně provedení objektivního nálezu vyplývajícího z provedeného důkazu, a jeho zaznamenání dle zásady ústnosti, nelze v žádném případě považovat za právo na spravedlivý proces. A pokračoval, že námítky, připomínky či návrhy se podávají toliko k danému důkazu a výsledku jeho dokazování a nikoliv k vlastnímu důkaznímu prostředku (mimo zákonnost způsobu jeho získání), který sám o sobě bez provedení důkazu nemá jakoukoliv vypovídající hodnotu, resp. je důkazem opominutým.

V uvedeném duchu (obecné teorie) pokračoval žalobce až na stranu sedmou žaloby, přičemž z uvedeného vyvodil následující závěry:

„Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně dospěl zcela nekriticky k tomu, že přestupek je průkazně zadokumentován, aniž bylo provedeno dokazování, ohledáním pramenů důkazů prostřednictvím důkazních prostředků.

Žalovaný a i správní orgán prvního stupně tedy nevychází z provedených důkazů, jelikož žádné důkazy neprovedl. Správní orgán prvního stupně ani listiny nečetl, nezaznamenal jejich obsah do protokolu. Žádný z těchto listinných a jiných důkazů nebyl tedy proveden.

Ani jeden z písemných dokumentů nebyl proveden jako důkaz a video či jakékoliv fotografie nebyly ohledáno v souladu se zákonem, protože správní orgán prvního stupně žádný takový důkaz neprovedl. Způsob provedení důkazů a jeho výsledek je zcela nepřezkoumatelný.

Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, vychází u měření rychlosti pouze z písemných dokumentů oznámení o přestupku a záznamu o přestupku, aniž by provedl jediný relevantní důkaz.

Shodně je tomu při provedení důkazu videonahrávkou. K takovému důkazu je již vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který uvedl, že je nutné provést ohledání a následnou protokolaci takového ohledání [závěry rozšířeného senátu NSS 7 As 57/2010 – 82, promítnutí audiovizuálního záznamu, body 18, 19, 20], kdy následně rozšířený senát NSS uvedl, že „...promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu. Při provádění takového důkazu (...) tedy musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Význam protokolu o provedení důkazu (zde promítnutí záznamu) je totiž pro účastníky řízení o správním deliktu zcela zásadní. Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou, tento institut ostatně prostupuje celým právním řádem a objevuje se v řízení daňovém nebo v trestním a civilním soudním řízení. Dokazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem.“

Protože podle žalobce nebyl proveden jediný důkaz, tak se prý k žádnému důkazu ani nemohl vyjádřit a mohl jen tuto skutečnost namítat. Žalobce přitom velmi podrobně a opakovaně namítal, že nejen že nebyly provedeny příslušné důkazy, ale zejména o nich nebyl ani sepsán protokol se zákonem požadovanými náležitostmi, konkrétně § 18 odst. 2 správního řádu. V těchto souvislostech zmiňoval požadavky na provedení důkazu přehráním audiovizuálního záznamu.

V další části žaloby žalobce v různých obměnách v podstatě namítal, že v pozici obviněného musí znát výsledek objektivně zachyceného dokazování, aby se k němu mohl vyjádřit. A pokračoval následovně:

„Protokol pro správní řízení je regulován § 18 správního řádu, který ovšem počítá s jeho sepisováním pro úkony, které souvisí se správním řízením. V § 18 je uvedeno, že o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam. A dále je v dalším odstavci uvedeno, že protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

V řízení o přestupcích je tedy bezpodmínečně nutné zachovat zásadu ústnosti vyjádřenou § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, a to jak v přítomnosti, tak též i v nepřítomnosti obviněného. Všechny důkazy je nutno provést zákonnými důkazními prostředky, tj. postupy uvedenými v ust. § 51 až 56 správního řádu a provedené důkazy zaznamenat v mezích stanovených § 18. U provádění důkazů listinou je tedy nutno v protokolu uvést označení

úkonu, tj. skutečnost, že jde o provedení důkazu důkazním prostředkem ohledáním listiny, přesné označení listiny (jméno či název toho, kdo listinu vyhotovil, číslo jednací je-li uvedeno a další údaje směřující k přesné identifikaci tak, aby listina byla zcela nezaměnitelná s jinou listinou, jakož i průběh předmětného úkonu s jeho záznamem.“

Další část žaloby se týkala způsobu provádění důkazu listinou s tím, že po jejím přečtení se obsah listiny přenesl do protokolu a při provedení důkazu sdělením obsahu se sdělený obsah diktátem v protokolu zaznamená. Tomu podle žalobce koresponduje i § 73 odst. 2 přestupkového zákona, podle něhož „obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich“. A žalobce k tomu dodal, že správní orgán je oprávněn vycházet v rozhodnutí jedině z řádně provedených důkazů a že „Správní orgán k tomuto neprovedl žádný důkaz ani listinný a ani ohledáním věci a ani výslechem svědků.“

Požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu nezajišťuje ani úřední záznam. Zde se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 a nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 s tím, že pořízení úředních záznamů nemůže již ze své povahy samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Proto také dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106). Provedení výslechu obou zasahujících policistů se přitom v dané věci nabízelo, avšak správní orgány zůstaly nečinné, a tím pochybily.

„Důvodem je především skutečnost, jak uvedl výše zmíněný rozsudek NSS, že pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.“

Poté žalobce zmiňuje ustanovení trestního řádu, která vymezují použití úředního záznamu k dokazování s tím, že k tomu žádný souhlas nedal a neoznačil žádnou věc za nespornou. Tím, že správní orgán neprovedl dokazování, porušil jeho právo na spravedlivý proces. Otázkám dokazování a použití úředních záznamů při něm se žalobce v obecné rovině věnoval nadále od strany dvanácté žaloby až po její závěr. Odkazoval přitom různé obecné zásady trestního práva, např. „Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: (...) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.“

Správní orgán, ač byl k tomu relevantní judikaturou, a to dokonce i Ústavního soudu, povinen, ale nepředvolal policisty ke svědecké výpovědi. Přitom podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Opět přitom odkazoval na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu

k problematice důkazních prostředků, dokazování a rozhodování o vině v případě jakékoliv rozumné pochybnosti.

V konkrétním případě byla podle žalobce podána písemná výpověď. Jeho nevyslechnutím však bylo porušeno právo žalobce nechat dát vyslechnout svědka, zejm. klást mu otázky, což je v přímém rozporu se základními zásadami správního řízení trestního, Ústavou garantovaných práv a rozporu s Listinou základních práv a svobod. Nelze přitom podle žalobce v pozici obviněného tvrdit, že výslech nežádal. O této možnosti totiž nebyl správním orgánem ani procesně poučen, tedy byl zkrácen na svých právech na spravedlivý proces.

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 9. 9. 2013. Odkázal se v něm plně na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm žalovanou věcí podrobně zabýval na stranách č. 10 až 23. Konstatoval, že prvoinstanční správní orgán z oznámení přestupku, úředního záznamu, evidenční karty řidiče, list datového nosiče CD-R, včetně videozáznamu a protokol o ústním jednání. Z nich bylo zjištěno, že se žalobce dopustil předmětných přestupků. Videozáznam byl pořízený policií silničním rychloměrem POLCAM PC2006 s platností ověření silničního měřidla k měření rychlosti jízdy do 1. 12. 2012, ze kterého vyplývá, že předmětnému vozidlu Lamborghini byla naměřena rychlost 177 km/h, respektive po odečtení tolerance měřicího zařízení rychlost jízdy 171 km/h. Správní orgán I. stupně měl dostatek podkladů a nebyla pochybnost o tom, že se žalobce předmětných přestupků dopustil. Proto byla věc vyřízena v příkazním řízení. Žalobce však podal proti příkazu Magistrátu města Hradec Králové ze dne 8. 11. 2012, zn. P/3212/2012/OS1/Jad, odpor.

K ústnímu jednání o přestupku, které bylo nařízeno na 6. 2. 2013, byli předvoláni správním orgánem žalobce a jeho zmocněnec. Jeho průběhu byl podle protokolu přítomen substitut P.K. Správní orgán I. stupně četl v rámci důkazního řízení obsah spisového materiálu (Oznámení o přestupku – list č. 1 až 3, Úřední záznam – list č. 4, Evidenční kartu řidiče – list č. 5 až 6, CD nosič s dokumentací rychlosti jízdy – list č. 7). Substitut P.K. při tomto ústním jednání uvedl: „Dnešního dne jsem se seznámil se spisovou dokumentací. Dále jsem se seznámil a obdržel informace, zaznamenané na CD nosiči a ve lhůtě 10ti dnů, které mi poskytl zdejší správní orgán, se písemně vyjádříme“ (viz list č. 22). Tímto zástupce žalobce potvrdil, že se seznámil se spisem, včetně pořízených důkazních prostředků, kterými správní orgán I. stupně v rámci ústního jednání provedl dokazování a mimo jiné jej seznámil s pořízeným videozáznamem o naměřené rychlosti vozidla žalobce. Není pochyb o tom, že dokazování prostřednictvím promítnutí pořízeného videozáznamu bylo prováděno při ústní jednání, z něhož byl sepsán protokol. Promítnutí záznamu lze považovat za specifický případ tzv. ohledání.

Žalovaný uzavřel s tím, že přistoupil k věci odpovědně a nezáujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Navrhoval žalobu zamítnout.

III. Projednání žaloby krajským soudem

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. 10. 2014. Zástupce žalobce při něm setrval na žalobě v celém rozsahu a žalobním petitu, jak je v ní uveden. Namítal, že správní orgány při projednání přestupku **neprováděly dokazování přesně podle správního řádu a zákona o přestupcích**, když na „...jednání, u kterého byl zmocněnec žalobce přítomen, neprovedly čtení listinných důkazů a pouze zřejmě z vlastní neznalosti a nedostatečné proškolenosti nadřízenými tyto důkazy nečetly a nevyzvaly zmocněnce, zda se chce k prováděným důkazům vyjádřit. V podstatě zredukovaly ústní projednání přestupku na obyčejné seznámení se spisem. V podstatě se jednalo o nahlížení zmocněnce žalobce do spisového materiálu a jeho přečtení.

Dalším žalobním důvodem je skutečnost, že nebylo vyhověno návrhu žalobce na provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů, ačkoliv má právo podle Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, konkrétně čl. 6 odst. 3, písm. d) dosáhnout předvolání svědků ve svůj prospěch. Zmocněnec žalobce zastával názor a nadále zastává, že zasahující policisté by de facto vypovídali ve prospěch podezřelého, neboť by se z jejich svědeckých výpovědí ukázalo, že neumí dostatečně zacházet se silničním měřicím zařízením Polcam PC 2006. V současné době žalobce zastává názor, že podezřelý neměl být odsouzen, pouze na základě záznamu o měření rychlosti, jako tzv. privilegovaného důkazu, neboť měření proběhlo špatně a v tuto chvíli se skutečně nelze domnívat, že měření proběhlo řádně a vzhledem k nařízení jednání ve věci žalobce navrhuje provedení důkazů o měření soudem, jedná se o fotografie, videozáznam způsobu měření.

Dále žalobce navrhuje, aby soud přezkoumal, zda rozhodnutí jsou nicotná a to z těchto důvodů:

Podle dosavadních poznatků žalobce došlo ke sdělení obvinění z přestupků nikoliv žalobce, ale pouze jeho zmocněnci, právnické osobě ALLEXPERT, s.r.o., což považuje žalobce za nesprávné v tom smyslu, že sdělení o obvinění z přestupku musí správní orgán zasílat přímo podezřelému z přestupku a nikoliv pouze jeho zmocněnci. Žalobce vychází z analogie s trestním procesem, kde sdělení obvinění z trestného činu se vždy doručuje osobě podezřelé a nikoliv pouze právnímu zástupci, advokátovi. Žalobce sdělení obvinění o přestupku dosud nikdy neviděl, pouze mu jeho zmocněnec sdělil, že byl obviněn z přestupku, avšak žalobce stále neví, resp. do data podání žaloby, nevěděl, co mu bylo správními orgány kladeno za vinu a jak bylo jeho údajné provinění správními orgány z hlediska správního práva kvalifikováno. Nezačalo tedy přestupkové řízení vůči žalobci a nemohlo tedy být vydáno odsuzující rozhodnutí, které však vydáno bylo a údajně nabylo právní moci. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení, které nebylo zahájeno podle zákona, je podle právního názoru žalobce nicotné. Další důvod nicotnosti spatřuje žalobce v tom, že rozhodnutí v jeho věci nečinily oprávněné úřední osoby, ale nadřízené oprávněných úředních osob, takže autory rozhodnutí jsou osoby, které tato rozhodnutí nemohla učinit. Podle právního názoru žalobce správní řízení má vést oprávněná úřední osoba, která provádí dokazování a zároveň ve věci rozhoduje, což nelze oddělit, neboť jinak by rozhodnutí činila osoba, která by neměla dojem přímý z bezprostředního dokazování a nemohla by tak ani hodnotit důkazy. Pokud by ve správním

řízení bylo určeno více oprávněných osob, než dvě, resp. Jedna a druhá jako náhradní, zastává žalobce názor, že takový postup je v rozporu se správním řádem. Projednat přestupek a rozhodnout o přestupku musí podle správního řádu rozhodnout jedna úřední osoba a nikoliv, že úřední osoby budou nahodile netransparentním způsobem správním orgánem měněny. Nelze ani připustit, aby nadřízení oprávněné úřední osoby ve smyslu pracovního práva mohli ovlivňovat a tím i schvalovat rozhodnutí oprávněné úřední osoby. Třetí důvod nicotnosti lze spatřovat podle žalobce v tom, že podle rozhodnutí správního orgánu se žalobce dopustil jednoho přestupku, ačkoliv ve skutečnosti spáchal dva přestupky se samostatnou skutkovou podstatou. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí neuvedl, že by se žalobce dopustil dvou přestupků, event., že by se dopustil přestupků. Další a poslední vadou způsobující nicotnost je, že žalobce byl odsouzen pro přestupek kvalifikovaný jako § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, aniž by bylo uvedeno (uveden odkaz na příslušnou povinnost, kterou porušil). Žalobce zastává názor, že součástí řádné právní kvalifikace ve výroku rozhodnutí mělo být, že žalobce spáchal přestupek podle § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 6 odst. 8 písm. a) zák. o silničním provozu, tedy že neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Žalobce zakládá do spisu relativně nové rozhodnutí NSS čj. 6 As 187/2014-60, ve kterém NSS konečně dovodil, že nelze bez důkazů tvrdit, že měřicí zařízení rychlosti vozidel měří vždy správně, neboť jinak by ke změření rychlosti vozidla nedošlo. Proto a i z dalších důvodů zastává žalobce názor, že je nutno zkoumat i řádnost měření rychloměrem Polcam PC2006, neboť se jedná o složité měřicí zařízení a vždy je nutno zkoumat u tohoto měření rychlosti, zda podle videozáznamu o měření rychlosti event. Fotografie je na konci měření vozidlo menší velikosti, než na začátku měření. Žalobce k tomu zakládá do spisu vyjádření k měření zařízením značky Polcam, vytisknutého z webových stránek police.cz.

A na závěr se žalobce vyjadřuje tak, že žaloba žalobce je delší pouze proto, že rozhodnutí správních orgánů jsou podle právního zástupce žalobce nepřiměřeně dlouhá a obsáhlá, takže nakonec nezbylo žalobci, než sepsat delší žalobu, ve které se snažil vypořádat s tvrzeními správních orgánů, které v rozhodnutí o přestupku vůbec být nemusela.“

K dotazu krajského soudu zástupce žalobce uvedl, že není pochyb o tom, že v době projednávání daného přestupku před správním orgánem prvního stupně, tedy dne 6. 2. 2013 měl zmocněnec P.K. platné zmocnění ve věci jednat. K dotazu krajského soudu, co sleduje zopakováním „důkazů“, a to konkrétně přehráním videozáznamu, konstatoval, že má za to, že tento videozáznam nebyl ještě vůbec přehrán a ani on sám osobně neví, co na něm je. Zástupce žalobce zároveň prohlásil, že je toho názoru, že zmocněnec žalobce byl seznámen pouze s obalem CD. Ke sdělení obvinění z přestupku došlo podle něho oznámením a předvoláním ze dne 3. 1. 2013, které bylo zasláno zmocněnci ALLEXPERT, s.r.o. Vzhledem k tomuto nepovažoval za nutné vést dokazování k tomu, zda byl příkaz doručen přímo žalobci a následně k jeho odporu zrušen.

Pověřená pracovnice žalovaného se odkázala na stanovisko k žalobě ze dne 9. 9. 2013, které bylo zasláno zástupkyni žalobce spolu s nařízením jednání. Přestupkové řízení bylo zahájeno příkazem, který byl řádně doručen. Pokud jde o zástupcem žalobce zmiňovaný protokol ze dne 6. 2. 2013, má za to, že CD nosič byl přehrán v rámci důkazního řízení, o čemž svědčí vyjádření zmocněnce P.K., „dnešního dne jsem se seznámil se spisovou dokumentací. Dále jsem se seznámil a obdržel informace zaznamenané na CD nosiči a ve lhůtě 10ti dnů, které mi poskytl zdejší správní orgán, se písemně vyjádřím“.

Nato zástupce žalobce reagoval tím, že „Ke sdělení obvinění z přestupku došlo oznámením a předvoláním ze dne 3. 1. 2013, které bylo zasláno zmocněnci ALLEXPART, s.r.o. Vzhledem k tomuto nepovažoval za nutné vést dokazování k tomu, zda byl příkaz doručen přímo žalobci a následně k jeho odporu zrušen.

Poté byl krajským soudem sdělen podstatný obsah správního spisu, a to s důrazem na protokol o ústním jednání ze dne 6. 2. 2013, který byl přečten v plném rozsahu. Poté bylo přistoupeno k zopakování důkazu, a to přehráním CD nosiče, jak je o něm v uvedeném protokolu zmínka pod bodem 4). Byl přehrán celkem 3x a zastavován v místech dle požadavků zástupce žalobce. Přitom bylo zjištěno, že naměřená rychlost byla skutečně 177 km/hod. a byla zřetelně identifikována i registrační značka vozidla.

Na to zástupce žalobce reagoval tím, že navrhuje nechat videozáznam posoudit „z hlediska odborného, zda skutečně proběhlo měření správně ze strany policie či nikoliv, neboť se mi jeví, že vozidlo při ukončení měření má na videozáznamu větší rozměr, než při počátku měření, což signalizuje, že došlo k vadě měření a v této souvislosti odkazují na informaci, jak měří Polcam 600, stáhnutou z adresy [www. policie.cz](http://www.policie.cz). Navrhuji, aby záznam byl posouzen buď soudním znalcem z příslušného oboru, event. navrhuji nějaké autorizované metrologické středisko. V této souvislosti mě napadá Ramet, neboť jsem měl jednou možnost vidět jeho vyjádření k jinému měření, ve kterém uvedl, že měření rychlosti policií bylo vadné, neboť na konci měření podle videozáznamu bylo vozidlo větší, než na začátku měření a autorizované metrologické středisko toto rozpoznalo pomocí počtu bodů při zkoumání záznamu. Škoda, že policie neposkytla fotografie z počátku a konce měření, ale v tuto chvíli přirozeně nelze videozáznam vizuálně analyzovat natolik přesně, aby bylo spolehlivě prokázáno, že měření proběhlo řádně.“

Nato byl zástupce žalobce krajským soudem dotázán, jakou část jím předloženého sdělení policie k měřicímu zařízení značky Polcam považuje za důležitou pro daný případ, resp. ku svému prospěchu. Odkázal se na větu, že důležitým faktorem je dodržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření, přičemž vzdálenost mezi vozidly se zobrazuje na monitoru. Dodal, že z rychlého sledu okolností, tak jak šly při přehrání videozáznamu, nelze tuto skutečnost jednoznačně zjistit.

Návrhu, aby byl videozáznam rychlosti vozidla žalobce posuzován soudním znalcem, případně nějakou autorizovanou metrologickou organizací, krajský soud nevyhovělo.

Dále byly z CD přehrány soubory obsahující certifikát o schválení typu měřidla, osvědčení o technické způsobilosti 3200, osvědčení obsluhy radaru H., osvědčení obsluhy radaru V. a ověřovací list 2012. Jejich fotokopie byly předány zástupci žalobce a byla mu ponechána chvilka na seznámení se s nimi. Nato zástupce žalobce uvedl:

„Osvědčení o způsobilosti obsluhy J.H. ze dne 19. 4. 2010 považuji za nevěrohodné a nepřezkoumatelné, neboť podle záhlaví měla školení provést firma Ramet C. H. M. a.s. a zároveň podle spodní části osvědčení se na školení zřejmě měla podílet Policie ČR, pověřený zkušební technik praporčík P.K. Vůbec mi není jasný původce listiny, zda byla tedy

vystavena policií nebo firmou Ramet C. H. M. a.s., čili nelze z toho zjistit, kdo vlastně školil policistu J. H. a osvědčení tak trpí vadami. Obdobně je tomu i u osvědčení způsobilosti obsluhy J. V., které je opatřeno jiným kulatým razítkem Policie ČR, správa VČ dálniční oddělení Pravy. Dále se vyjadřuji k osvědčení o schválení technické způsobilosti typu konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 3200 tak, že je sice založeno ve spise, ale není důkaz o tom, že se vztahuje k vozidlu, ve kterém zasahující policisté měřili rychlost vozidla, tedy toto osvědčení v tuto chvíli neprokazuje ve vztahu k přestupku podle mého názoru vůbec nic podstatného. Dále se vyjadřuji k ověřovacímu listu č. 265/11 a to tak, že nevím, kdo je jeho původcem, neboť hlavička obsahuje název autorizované metrologické středisko a zároveň obsahuje název obchodní soukromé firmy Ramet C.H.M. a.s. Ověřovací list proto považuji za zmatečný, obdobně považuji za vadné, že ověřovací list je označen kulatým razítkem, po obvodu s nápisem autorizované metrologické středisko Ramet C.H.M. a.s. Ověřovací list mohl být vystaven pouze autorizovaným metrologickým střediskem, které však musí být nezávislé na a.s. Ramet C.H.M., což není, neboť by jinak tato listina nemohla být vadně, jak bylo uvedeno, označena. Zejména však ověřovací list ověřuje měřidlo silniční rychloměr Polcam PC 2006, výrobní číslo 1241PL/2008, ale v tuto chvíli se ze správního spisu podle mého aktuálního zjištění vůbec nepodává, že by tímto silničním rychloměrem bylo vozidlo žalobce změřeno. Policie ČR a ani správní orgány tedy neověřily, zda bylo měřeno měřícím zařízením, které by bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem, takže měření rychlosti vozidla řízené žalobcem nelze označit za řádné a rozhodnutí správních orgánů by mělo být i s ohledem na tuto skutečnost zrušeno a vrácena věc správnímu orgánu k dalšímu řízení, neboť úlohou soudu není v tuto chvíli zjišťovat a vést dokazování, zda byla skutečně měřena rychlost vozidla měřícím zařízením č. 1241PL/2008.“

Poté bylo přistoupeno k závěrečným návrhům. Zástupce žalobce v něm uvedl, že: „...ve smyslu žaloby navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů v celém rozsahu a to z toho důvodu, že správní orgány ve věci nevedly dokazování ve smyslu správního řádu, důkazy nebyly čteny správními orgány a zmocněnec resp. substitut zmocněnce nebyl poučen správními orgány, že se může vyjádřit k provedenému dokazování. Zároveň se nepodařilo prokázat soudu, že by na ústním jednání orgánu prvního stupně byl P. K. jako substitut seznámen s obsahem CD o měření rychlosti, neboť to v protokolu není jasně uvedeno. Samotné řízení trpí i dalšími vadami, ve kterých lze spatřovat nicotnost, byly kráceny standardy obhajoby žalobce, neboť mu bylo upřeno právo vyslýchat ve věci svědky, tj. zasahující policisty, zejména k měření rychlosti vozidla, přičemž při ohledání záznamu během tohoto soudního jednání vyvstaly důvodné pochybnosti, že videozáznam ukazuje vadnost měření rychlosti a zejména na tomto soudním jednání vyplynulo, že správní orgán neopatřil a Policie ČR nedodala spolehlivý důkaz o tom, že měřící zařízení, kterým byla měřena rychlost, bylo autorizováno (certifikováno) příslušnou autoritou a tudíž nelze nyní skutečně rozpoznat a ani učinit skutkové zjištění, že měřící zařízení měřilo správně, pokud není důkaz o tom, že měřící zařízení, kterým byla měřena rychlost bylo řádně certifikováno a příslušnou autoritou ověřeno. Žalobce navrhuje přiznání nákladů řízení, které vyčíslí ve lhůtě 3 dnů.“

Zástupkyně žalovaného navrhla žalobu zamítnout, neboť žalovaný považuje žalované rozhodnutí za správné. Práva na náhradu nákladů řízení se žalovaný vzdal.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tak ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63).

Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs

51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou - li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10

/odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a že není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Netrpí totiž takovými vadami, aby je za takové bylo možno označit. Žalované rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí totiž vydaly správní

orgány k tomu věcně příslušné a nejsou postiženy vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 správního řádu). Žalobcem zmiňované vady ohledně doručování sdělení obvinění z přestupku, i kdyby se ukázaly být oprávněnými, tak by stejně neměly žádný vliv na kritéria nicotnosti správního rozhodnutí (šlo by o vadu řízení). Krom toho, pokud správní orgán doručuje v rámci přestupkového řízení písemnosti pouze zástupci obviněného z přestupku, pak nepochybil (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č.j. 4 As 120/2014-21). Přednesy zástupce žalobce při jednání krajského soudu o tom, že žalobce nikdy neviděl sdělení obvinění o přestupku, že mu to jen sdělil jeho zmocněnec atd., jsou proto zcela nepřipadné, stejně jako odkazy na analogii v trestním právu. Neopodstatněné jsou rovněž námitky ohledně oprávněné úřední osoby vedoucí přestupkové řízení. Jak je totiž zřejmé z č. listu 8 správního spisu, byl vedoucí správního odboru prvoinstančního správního orgánu určen k vyřízení dané přestupkové věci rovněž M. J. (viz záznam ze dne 7. 11. 2012), tedy jmenovaný byl oprávněnou úřední osobou k provádění příslušných správních úkonů v dané věci. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že prvoinstanční správní rozhodnutí podepsala přímo vedoucí správního odboru Magistrátu města Hradec Králové L.D., tedy osoba s vrcholnou odpovědností za chod tohoto správního orgánu. Jde o čistě organizační opatření na prvoinstančním správním orgánu a nelze z něho v žádném případě dovozovat závěry o nezákonném úředníkovi, jako by tomu mohlo být v řízení soudním. Celé přestupkové řízení vedla v úrovni prvoinstančního správního orgánu jedna jediná oprávněná úřední osoba, výsledek její činnosti, příslušné správní rozhodnutí, podepsala v souladu se správním řádem vedoucí správního orgánu v rámci své kompetence.

Neodpovídá rovněž skutečnosti, jak tvrdil při jednání krajského soudu zástupce žalobce, že „podle rozhodnutí správního orgánu se žalobce dopustil jednoho přestupku, ačkoliv ve skutečnosti spáchal 2 přestupky se samostatnou skutkovou podstatou.“ Z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 6. 2. 2013, zn. P/3212/2012/OS1/Jad, z jeho výrokové části, jednoznačně plyne, že byl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. a dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Neodpovídá dále skutečnosti, že ve výroku tohoto rozhodnutí není uvedeno, které ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil, konkrétně pak zástupce žalobce postrádal jeho ustanovení § 6 odst. 8 písm. a/ (viz jeho přednes na straně 3. protokolu z jednání krajského soudu). To je však uvedeno ve výrokové části rozhodnutí hned v prvním odstavci shora na druhé straně rozhodnutí.

Krajský soud nemá rovněž žádných pochyb o tom, že se v dané věci nejedná ani o další výše zmíněné případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžejní námitkou žaloby bylo, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nevedly dokazování zákonem stanoveným způsobem. Na toto téma žalobce popsal celkem 15 stran žaloby, ovšem jak je z vpředu uvedeného zřejmé, velmi obecným způsobem, včetně polemiky se žalovaným o obecných otázkách dokazování, namísto toho, aby se držel projednávaného případu a na něm ukázal konkrétní pochybení v tomto směru. Tak tomu ale v naprosto převážné většině obsahu žaloby

není. Žalobce se v ní totiž obecně zabývá právní teorií a praxí a analogií trestního práva v přestupkových věcech, judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu k otázkám v žalobě uvedených, ovšem bez konkrétního navázání na daný případ.

Výjimkou z tohoto obecného rámce jsou pak jen části žaloby ohledně průběhu dokazování, podle nichž správní orgány neprovedly žádné dokazování zákonem stanoveným způsobem, a proto žalobce ani neměl možnost vyjádřit se k důkazům, měření rychlosti vychází jen z oznámení o přestupku a záznamu o přestupku, které však samy o sobě nemají důkazní hodnotu. Dále prý žalobce nevěděl, co bylo výsledkem dokazování a nebylo vyhověno jeho požadavku na provedení výsledků policistů jako svědků. V důsledku toho měla být porušena práva žalobce na spravedlivý proces.

Krajský soud uvedené přesvědčení žalobce nesdílí, byť by si jistě dokázal představit lépe vybavený správní spis, nicméně i z něho má žalobcovu vinu za prokázanou. Předně nebylo žádných pochyb o tom, že se ústního projednání přestupků zúčastnil za žalobce „ten jeho správný zástupce“. Tuto skutečnost potvrdil při jednání krajského soudu zástupce žalobce, přičemž tato otázka mu nebyla položena náhodou, nýbrž záměrně s ohledem na nezvyklou frekvenci zástupců žalobce v průběhu celé věci. Z „Oznámení a předvolání“ ze dne 3. 1. 2013, na základě něhož se zmocněnec žalobce P.K. dostavil k projednání přestupkové věci žalobce dne 6. 2. 2013, je zřejmé, že se mu dostalo všech potřebných poučení již v něm (obsahuje totiž mimo jiné popis skutků kladených žalobci za vinu, poučení o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se žalobci kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat své návrhy, poučení o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí atd.). Na tomto místě třeba zmínit, že toto oznámení a předvolání nebylo zasíláno jen zástupci žalobce, ale i žalobci samotnému, přičemž podle podepsané doručky je ten osobně převzal. Tvzení, že tedy do data podání žaloby žalobce nevěděl, co mu bylo kladeno za vinu, je přinejmenším nekorektní.

Při jednání dne 6. 2. 2013 projednal prvoinstanční správní orgán danou přestupkovou věc se zástupcem žalobce P.K., který byl před zahájením jednání znovu poučen o právech obviněného z přestupku. Na to následuje popis průběhu dokazování. Správní orgán se zde omezil na to, že prošel všechny podklady nacházející se ve správním spisu, přičemž k nim v protokolu napsal, že s nimi byl zmocněnec žalobce seznámen. A zde je ten sporný bod, kdy žalobce namítá, že podle správního řádu dokazování nespočívá v seznamování účastníků správního řízení s obsahem spisu, nýbrž v jeho provádění zákonem stanoveným způsobem. Takže důkaz listinou se provede jejím přečtením, důkaz videozáznamem jeho přehráním atd. O něčem takovém není z jazykového hlediska v protokolu o jednání zmínky, tedy z formální stránky je třeba žalobci přisvědčit. Žalobce ale v žalobě výslovně nenamítal, že by listiny, z nichž bylo při rozhodování vycházeno, nebyly čteny, že by videozáznam nebyl přehrán. Jen se stále točil na tvrzení, že nebyly provedeny důkazy zákonnou formou. Dotýkal se v podstatě čistě formální stránky věci. Právě proto si krajský soud musel položit otázku, zda ono „seznamování“ nebylo ve své podstatě čtením listin a přehráním videozáznamu. A došel k závěru, že ano. Vycházel totiž z prohlášení zástupce žalobce o tom, že se seznámil se spisovou dokumentací a obdržel informace zaznamenané na CD nosiči a že se k věci ještě ve lhůtě 10 dnů vyjádří. Pokud by se zástupcem žalobce nebylo provedeno dokazování

čtením listin, nebo alespoň jejich hlavního obsahu, včetně přehrání videozáznamu, tedy nešlo by se při jednání do obsahu jednotlivých podkladů rozhodnutí, pak by se kdokoliv sotva mohl k věci vyjádřit. Respektive k věci by se nemohl vyjádřit jen na základě jakéhosi seznamu podkladů rozhodnutí. Krajský soud má proto za to, že v protokolu uváděné „seznamování“ bylo z materiálního hlediska čtením listin použitých coby důkazního prostředku a přehráním videozáznamu. O provedení jednotlivých důkazů, byť oním nevhodným slovem „seznámen“, provedl prvoinstanční správní orgán v protokolu záznam.

Tvrzení, že se žalobce neměl k čemu vyjadřovat, má krajský soud v kontextu výše uvedeného za účelové. I když na jednu stranu to lze pochopit. Co totiž říci k tomu, že nezávislé technické zařízení naměří u vozidla nedovolenou rychlost? To není vůbec složitá právní situace, jež by obecně vyžadovala zvláštních rozborů, to je prostě fakt, který lze těžko vyvracet. I z toho důvodu zřejmě zmocněnec žalobce při projednávání přestupků mlčel.

Žalobce dále namítal nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů a vadu řízení spatřoval v tom, že nebyli vyslechnuti policisté, kteří záznamy o svém úkonu sepsali. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje, neboť argumentace žalobce zcela odhlíží od toho, že úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgány opřely svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno. Byl zde totiž videozáznam předmětného vozidla, s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a jeho poloze. Již jen ten a ověřovací list měřiče rychlosti prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), když mezi nimi nebyly rozpory či nesrovnalosti. Za tohoto stavu ale neměly správní orgány vůbec důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování výsledky policistů. Pokud pak zástupce žalobce až při jednání krajského soudu o žalobě začal zpochybňovat průpravu policistů k měření s měřicím zařízením, jeho technickou způsobilost a výsledky měření vůbec, dlužno konstatovat, že tak učinil až po lhůtě stanovené pro podání žaloby. Proto k nim již z tohoto důvodu krajský soud nemohl přihlédnout a tedy ani vyhovět požadavkům žalobce na posouzení předmětného videozáznamu soudním znalcem, případně nějakou autorizovanou metrologickou organizací. Ostatně uvedené námitky byly jen ničím nedoložená tvrzení. Byť leží důkazní břemeno v přestupkovém řízení na správním orgánu, bylo na žalobci, aby prokázal to, co sám tvrdil, pokud by měl správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce však neuvedl žádný relevantní důkaz, který by byl schopen zpochybnit zjištěný skutkový stav a správní orgány vedeny zásadou ekonomie řízení jistě nebudou dokazovat pouhé spekulace.

Postup správních orgánů zúčastněných na řízení proto nebyl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ani s rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 7 As 83/2010, neboť vina žalobce nebyla dovozena z úředních záznamů. Rozhodující byl pořízený videozáznam, včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, jež prokázaly stíhané jednání bez důvodných pochybností. Žalobce na místě samém byl a výslech policistů nebyl třeba, když tomu v době rozhodování v dané přestupkové věci nic nenasvědčovalo. Nehledě na to, že policista by vypovídal o tom, co již bylo zapsáno v oznámení o přestupku a jen naiva by mohl očekávat, že by jeho výpověď přinesla nové skutečnosti. Respektive, že by se jeho výpověď lišila natolik od dřívějšího písemného

záznamu, že by ji bylo možno hodnotit i jako porušení povinností policistů, stanovených jim jejich služebním zákonem.

Obiter dictum k pochybnostem o korektnosti měření krajský soud poznamenává, že správní orgány zúčastněné na řízení rozhodovaly v době, kdy Nejvyšší správní soud konstantně judikoval, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Neměly k dispozici rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č.j. 6 As 187/2014-60, jímž zástupce žalobce argumentoval při jednání krajského soudu. Nicméně, jak již bylo uvedeno výše, námitky ohledně nefunkčnosti měřícího zařízení, proškolenosti jeho obsluhy, dodržení návodu k jeho obsluze atd., byly uplatněny opožděně.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud shrnul, že žalobní námitky byly neopodstatněné, žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, když měl v průběhu přestupkového řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Krajský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce